

Begrundelse

I modsætning til i Norge og Sverige har danske patienter ikke ret til at få indsigt i deres egen journal.

Alle voksne patienter bør sikres ret til at blive informeret om deres sygdom, om behandlingen, indgreb og eventuelle risici.

En udvidet ret til journalindsigt skal også ses i forbindelse med de tilfælde, hvor en patient klager til sundhedsstyrelsen over den lægelige behandling på et sygehus. Her kan patienten nægtes adgang til journalen, selv om den indgår som materiale i sundhedsstyrelsens behandling af klagesagen.

Svar (4/4 84):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Efter gældende ret kan en patient ikke kræve aktindsigt i en sygehusjournal, der udelukkende har været anvendt som led i patientbehandling.

En journal bliver derimod omfattet af retten til aktindsigt efter offentlighedsloven, hvis den f.eks. sendes til socialforvaltningen i forbindelse med en invalidepensionssag eller til sundhedsstyrelsen i forbindelse med en klagesag.

Retten til journalindsigt kan imidlertid nægtes, såfremt dette efter en lægelig vurdering findes nødvendigt af hensyn til patientens behandlingssituation, jfr. offentlighedslovens § 10, stk. 1.

Spørgsmålet om en udvidelse af retten til journalindsigt har været drøftet i mange år, og senest er spørgsmålet kommet frem i forbindelse med justitsministerens forslag til ny forvaltningslov og revision af offentlighedsloven, som netop er fremsat i denne samling.

Det har været min holdning ved disse forslag, at det fortsat er nødvendigt, at der indskydes en lægelig fagkundskab ved videregivelse af journaloplysninger til patienten, herunder specielt til vurdering af, om det i særlige tilfælde overhovedet vil være behandlingsmæssigt forsvarligt at videregive journaloplysningerne.

Fastlægges der derimod en almindelig ret til aktindsigt i selve journalen, vil det ofte kunne være vanskeligt for patienten at tolke sygehusjournalens indhold, ligesom det vil kunne give anledning til misforståelser og unødigt ængstelse hos patienten, bl.a. på

grund af de meget foreløbige og til tider hypotiske diagnoseforhold, der kan og bør være indeholdt i journalerne.

Jeg vil gerne understrege, at dette er den formelt gældende retstilstand. Dette udelukker ikke lægen fra rent faktisk at udlevere journalen.

Det for mig væsentligste i læge-patient-forholdet er – fremfor den faktiske journalindsigt – lægens udførlige og personlige information af patienter, hvilket er en afgørende forudsætning for tillidsforholdet mellem de to parter.

Jeg lægger afgørende vægt på denne forpligtelse til at give patienterne alle de oplysninger, som de beder om, og som er rimelige og ikke kan skade den enkelte, og sundhedsstyrelsen har da også i cirkulæreskrivelser foreholdt samtlige læger denne forpligtelse.

En sådan information gives naturligvis på grundlag af journaloplysningerne, men lægen har mulighed for at vurdere, på hvilken måde patienten bedst bliver gjort bekendt med forløbet af sygdomsbehandlingen og udsigterne for helbredelse.

På baggrund af ovennævnte bemærkninger finder jeg ikke anledning til at give patienterne en udvidet ret til direkte journalindsigt.

Spm. nr. S 348

Til *arbejdsministeren (29/3 84)* af:

Dohrmann (FP):

»Kan ministeren forklare det rimelige i, at f.eks. Specialarbejderforbundet med ca. 300.000 medlemmer af midlerne fra den nye Arbejdsmarkedets Uddannelsesfond (AUD) får 1,2 mia. kr., mens f.eks. FTF (Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd) med ca. samme medlemstal ikke får del i disse efteruddannelsesmidler?«

Begrundelse

Selv om ministeren sikkert vil krybe over, hvor gærdet er lavest, og svare mig, at dette spørgsmål afgøres af arbejdsmarkedets parter, så må det offentlige – når det drejer sig om tvangsinddrevne midler til en uddannelsesfond – også have indflydelse på, hvorledes disse midler fordeles.

Svar (5/4 84):